

skega čez Trst? Zato, da pokaže nemškemu narodu, kod pelje najbližja pot v sredozemsko morje. Danes ni Nemca, ki bi ne sanjal o Trstu. — »Ali pride do boja z Avstrijo?« vpraša Poljak. »Bog obvaruj! Avstriji damo (!) Solun, Srbijo, Carigrad, ali Trst mora biti naš.« — Tako hočejo domišljavi Nemci razpolagati s svetom, a ne mislijo na resnični rek, ki pravi: »Prevzetnost gre pred padcem.«

Vojska v Južni Afriki. Veliko pozornosti vzbuja zopet nova izguba Angležev. V četrtek se je napotil angleški general Methuen iz Yburga v Lichtenburg. V petek ga je pa na poti med Tevibothom in Palmitsknilom zasačil burski general Delarey, ga pošteno naklestil in vjel. Po angleških poročilih je bilo v tej bitki 41 Angležev mrtvih, 77 ranjenih, 201 pa jih ne morejo nikjer najti. General Methuen je tudi ranjen.

Dopisi.

Iz Jarenine. (Bela žena.) Ni še dolgo, odkar je nemila smrt pobrala enega vrlega vseučiliščnika Jožefa Ockerla od Sv. Jakoba v Slov. goricah. Danes pa spet stojimo ob odprtem grobu prerano umrlega nam sovrstnika ter tovariša in znanca, našega ljubega, nepozabnega Frana Zupaniča, dijaka na c. kr. gimnaziji v Mariboru. Bil je lepega obnašanja, priljuden in od vseh ljubljjen, kateri so ga poznali. Rojen je bil v jareninski župniji. Njegov oče in mati, — Slovenca kakor skala — vzgojevala sta že izza otroških let našega Frančka v strahu božjem, ter v ljubezni do Marije. In zares bil je goreč Marijin častilec. Že ko je začel v šolo hoditi, kazal se je izredno pobožnega, pridnega in marljivega učenca, rad in z veseljem se je vsega učil, ali vendar najrajše se je učil krščanskega nauka. Bil je tudi ministrant. Kako lepo ga je bilo gledati, ko je — kakor angelček nedolžen — stregel mašniku pri presveti daritvi. Ker se je pa kazal Franček zelo nadarjenega, poslali so ga njegovi skrbni stariši v gimnazijo v Maribor. Tu se je učil z lepim vspehom. Bil je tudi priljubljen od vseh svojih sošolcev, to je kazal njegov pogreb. Ljubil je srčno svoje ljube stariše. Tu imaš, predraga mladina, izgled, da moraš tudi ti ljubiti svoje stariše, in se jih ne smeš sramovati. — Šel je pred nekaterimi dnevi domov, kjer so obhajali njegova mati svojo godovno. Gredoč v Maribor nazaj, se je revček prehladil, in malone čez teden, ležal je že na mrtvaškem odru. Kolika žalost za njegove stariše, brate, posebno pa še za ljube sestre, ter nas, ki smo ga poznali. Ni ga več med živimi, ta glas se je raznesel hitro daleč na okrog. Vsi smo žalovali zaradi prebitke izgube nam dragega rojaka. Ali naj bode božja volja. Pogreb je bil v soboto dne 8. t. m. ob 3. uri popoldan na mestnem pokopališču. Spreveda udeležili so se vsi dijaki in profesorji gimnazije, mnogo gospode, ter veliko domačinov iz rojstne njegove župnije Jarenine. Posebno mladeničev je bilo precej. Pogreb so vodili vel. gg. kanonik Majcen v asistenci dveh frančiškanov, dekana Čizka in drugih. Bil je nedolžen, čist, pobožen mladenič; hodil je vsaki dan v kapelo, kjer je presveto Rešnje Telo izpostavljeno. Gotovo se že zdaj raduje pri Jezusu in pri Mariji, katere je v svojem življenju tako iskreno častil. Dragi Franček, kličem ti:

„Spet vid'va se,
Nad zvezdami!“

Žaluječ prijatelj.

Iz Selišč pri Sv. Jurju ob Ščavnici. (Iz popotne torbe.) Popotnik pridem čez goró, — Od doma vzel sem že slovó. — Tako sva pevala z mojim prijateljem Višnjevikim, ko sva korakala po cesti skozi Selišče. Da to ni bilo Bog vé kako ubrano petje, si mora vsakdo misliti, a naju to ni motilo. Prijatelja sem izpraševal to in ono o tej vasi, ker — Jaz tuje nikogar ne poznam. — In sred' ljudij povsod sem sam. — Pripovedoval mi je, kako so seliški fantje vsadili lipo,

a sedaj imajo »Štajerca«. Pokazal mi je tudi hišo, kjer je tisti fant, o katerem so že slovenski časniki nekaj pisali, da se je spreobrnil na — posilinemca. A sedaj mi pride ravno nekaj na misel. »Stoj!« zavpijem na prijatelja. »V »Slov. Gospodarju« sem bral o nekem »šostarju« v tej vasi, povej in pokaži mi, kje leži ta grad.« »Pst, ne tako glasno«, me posvari; »ali ne vidiš tam na pragu onega le možička, ki greje kosti svojega rojstva na solncu, to je tisti šostar.« Gospod urednik, ko bi vi vedeli, kako sem se začudil, kar zazijal sem. »Za božjo voljo, prijatelj, to ni močó. O tem človeku sem nekdaš slišal toliko pohval, kakšni narodnjak je, in sedaj praviš, da je varuh »giftne krote?« »Verjamem, odgovori prajatelj z zaničljivim nasmehom, »da si mnogo lepega slišal o njem, in to po pravici, a sedaj se je naveličal šostarije ter je potisnil šostarski stolec v kot, češ: sedaj imam dovolj grošev, ni mi treba biti več kmečki hlapec.« — Na pol z nevoljo in žalostjo sem ogledoval prijatelja in nekdanjega šostarja. Moj prijatelj pa, ko je videl mojo nevoljo, se ni mogel več zdržati, ter je na vso grlo izpustil svoj hi, hi, hi! Ko sem ga videl tako smejati, ušel je tudi meni moj he, he, he! In smejala sva se jeden drugemu, najbolj pa »Štajerčevemu« pristašu, ha, ha, ha! — Jaz ne bom kmetški hlapec. — Pa zdravi!

Popotnik.

Sv. Jurij ob juž. žel. (Nepotreben strah.) Vsaka dobra stvar ima dosti — nasprotnikov. Tako jih je imela in jih ima tudi naša Reiffeisnova hranilnica in posojilnica. »Čemu bo Posojilnica pri Sv. Jurju, ko je vendar tako blizu v mesto?« Že predno se je ustanovila, so ji nekateri prorokovali smrt in se norčevali, češ, da bodo Št. Jurčani nosili vanjo svoje vinarje. Drugi pa so bili tako nespametni, ali boljše tako zlobni, da so strašili ljudje: »Varujte se Posojilnice! Saj ni nikoga, da bi znal uradovati. Motili se bodo. Plačevali bodo kazni in vsi boste morali trpeti.«

Kako neopravičeno je bilo in je tako govoričenje, in kako zelo potrebna je bila Posojilnica, nam najboljšo kaže na občem zboru dne 9. marca 1902 odobreni letni račun za I. upravno leto 1901.

Dasiravno je Posojilnica začela delovati še-le 13. januarja l. 1901, je imela vendar že prav velik promet.

Sprejemkov je bilo: 113 928 43 K, izdatkov: 112 404 34 K; prometa je bilo torej: 226 332 77 K. Vložilo se je hranilnih vlog: 66 652 42 K, posojil pa se je dalo: 60 560 K. Čistega dobička pa je bilo 279 04 K. Če premislimo, da je bilo precej ustanovnih stroškov, in da knjige in tiskovine niso ravno po ceni, je 279 04 K primerno za I. leto znatna svota. Udov je bilo koncem leta 103. Dne 9. marca letošnjega leta pa že 117. Poglejte le številke, da ne boste govorili: Posojilnica je bila nepotrebna! Da je bila zelo potrebna, to je priznal celo zastopnik ministerstva, ki je v II. polovici lanskega leta Posojilnico revidiral. Priznal je tudi, da ni nereda, ampak, da je vse v redu.

Posojilnica uraduje v lastni hiši, koja je kupila od g. dr. Šuklje-ja. Uradne ure so ob četrtkih dopoldne od 9.—12. ure in vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu popoldne po večernicah. Ob teh popoldnevih so tudi odborove seje. Hranilne vloge se obrestujejo po $4\frac{1}{2}\%$, pri posojilih pa se račun. po 6% . Rentni davek plačuje Posojilnica sama.

Na občem zboru dne 9. marca 1902 so se v načelstvo izvolili stari udje razven dveh, izmed kojih se je jeden preselil, drugi pa izvolitve ni hotel sprejeti.

Brežice. (Razno.) Izboren dopis o poskusu nekaterih Kapelčanov svojo lepo novo šolo ponemčuriti je zbudil mnogo smeha, jeze, v obče zanimanja. Seveda, če nekateri svojeglavi možje kaj podpišejo, se temu niso vsi Kapelčani, med katerimi je prav izvrstnih mož, — krivi. Krivi so le v toliko, da ne moretejo enkrat za vselej s svojimi stari nemčurji; če smo morali pustiti staro

mero in vago in stari denar, zakaj pa ne bi tudi svoje stare nemčurje enkrat vrgli v kot med staro železo? Da še dandanes zahtevajo tuintam nemški poduk za slovenske otroke, je še skrajna noroglavost, umljivo le za pristaše »Štajerca«. In v istini prihaja v Kapeli zelo veliko ptujskega strupa, celo med šolarje, a to nam raztolmači vse. Sicer bi pa bilo silno zanimivo kaj podrobnejega izvedeti o zgodovini tiste prošnje za nemški poduk, kdo jo je povzročil, kje se je sestavila in kje podpisala. Morebiti se to še utegne zgoditi, a potem bo marsikomu sape zmanjkovalo, najbolj neki visoki osebi v Brežicah. — Kako slabo upliva na ljudstvo »Štajerc«, »Slov. Narod« in »Rodoljub«, temu je bil priča naš kolodvor, na katerem je neka žena komaj svojega moža »razcopolala« in ga domu pripeljala. Pa pravijo, da ne škodujejo liberalni listi!

Vučang na Kitajskem. (Slovenska misijonarja.) V jeseni odšla sta dva slovenska frančiškana v misijon na Kitajsko. Dne 4. t. m. prejeli smo od nju prvo poročilo, katero se glasi: »Srečno smo prišli na določen kraj v mesto Vučang, 10 minut od mesta Hankow. V Vučangu imajo škof svoj sedež, a v Hankowu je prokuratura za naš misijon. Škofovo stanovanje je precej prostorno, (tukaj tudi mi stanujemo), tudi cerkev je čedna in velika. Tik cerkve stoji semenišče za kitajske klerike, katere podučujejo naši patri frančiškani. Na nasprotni strani je kolegij, katerega vodijo francoski šolski bratje; ta zavod obiskujejo tudi paganski dečki. V bližini nahaja se še majhen zavod za uboge deklice kitajske, v katerem so samo tri redovnice Canosiane. Ljudstvo je tukaj prijazno in mirno; zrak ugoden, tudi mraza ni prehudega; ravno ko to pišem začelo je malo snežiti. — Odišlo nas je semkaj v misijon 5 patrov in 3 bratje frančiškani, ki smo se zbrali v laški Genovi. — Vučang, 24. januarja 1902. — Priporočava se v molitev vsem ljubim Slovencem: O. Baptist in brat Urban, slovenska frančiškana na Kitajskem. — Catholic Mission, pošta: Hankow.»

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Naš mil. knez in škof so se v ponedeljek vrnili v Maribor od škofovskih posvetovanj iz Dunaja.

Iz šole. Naslov c. kr. profesor je dobil pravi učitelj na c. kr. drž. višji gimnaziji v Celju g. dr. Leopold Wenger. Nadučitelj v Loki pri Sladki gori je postal učitelj g. Franc Rošker, nadučitelj na šoli v Šmarji, okraj Gornji grad, je postal učitelj g. Janez Burdian, nadučiteljem v Kapeli učitelj g. Kvirin Pertel s Sladke gore. V Sevnico pride za učitelja učitelj g. Jožef Brinar, za učitelja pri Sv. Duhu pri Ločah prov. učitelj g. Franc Čmurejšek, na ljudsko šolo Leitersberg-Karčovina učitelj g. O. Herbst z Marenberga, v Čadram pride za učiteljico učiteljica gdč. Franciška Krajnik iz Ajdovščine, v Kapelah pa je za učiteljico imenovana učiteljica gdč. Terezija Petovar. — Za učiteljico ročnih del v Račjem je imenovana gdč. Marija Meško, za učiteljico ročnih del v Slov. Gradcu gdč. Karolina Vrečko, za učit. ročnih del v Središču pa gdč. Ema Unger. — Stalno umirovljeni so gg. nadučitelj Jožef Kline v Artičah, nadučitelj Jožef Druzov pri Sv. Juriju na Pesnici, učitelj Mat. Kresnik v Celju.

Pri naborih v Mariborskem okraju je bilo obdržanih v Slov. Bistrici 1. marca od 192 fantov 51 (26.5%), 3. marca od 132 fantov 21 (15.9%), v Mariboru 4. marca od 181 fantov 34 (18.8%), 5. marca od 180 fantov 36 (18.3%), 6. marca od 183 fantov 35 (19%), 7. mar. od 182 fantov 52 (28.5%), 8. marca od 147 fantov 43 (30%), Sv. Lenart 10. marca od 166 fantov 40 (14.1%), 11. marca od 119 fantov 29 (25.2%). — Od vseh obdržanih je komaj 1% brez napake.